

Sygn. akt: I C 77/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bił
Protokolant:	p.o. sekr. sądowego Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko W. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 77/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie wniesionym dnia 18 stycznia 2017 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. Ż. kwoty 3.285,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, że pozwany zawarł umowę kredytu z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z dnia 14 marca 2009r. o numerze klienta (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, podlegającą zwrotowi zgodnie z umową. Pozwany nie wywiązał się z umowy i niespłacona kwota wraz z odsetkami opóźnienia stała się wymagalna. Na podstawie umowy cesji z dnia 19 maja 2016r. powód nabył prawo do powyższej wierzytelności określonej w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 11 stycznia 2017r.

Pozwany W. Ż. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 maja 2016r. zawarto umowę przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. reprezentowanym przez (...) S.A. z siedzibą we W. a następnie powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu i ewidencji analitycznej z dnia 11 stycznia 2017r. nr (...).

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 19 maja 2016r., k.-9-13, wyciąg z ksiąg rachunkowych, k.-8)

Sąd rozważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego na rozprawę (jak to miało miejsce w tej sprawie) prowadzi – co do zasady – do wydania wyroku zaocznego, przy przyjęciu za prawdziwe nie budzących uzasadnionych wątpliwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych – art. 339 § 2 k.c. Nie zwalnia to jednak Sądu z konieczności zbadania zgodności roszczenia powoda z prawem materialnym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. sygn. akt: I CKU 176/97, LEX nr 37430).

Powództwo nie mogło zostać uwzględnione wobec nie wykazania przez powoda istnienia zobowiązania pozwanego, którego źródłem miała być umowa kredytu o numerze klienta (...) zawarta przez pozwanego z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna.

Brak umowy wyklucza jakąkolwiek możliwość weryfikacji twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych dotyczących zaciągnięcia przez pozwanego zobowiązania i wysokości długu (w szczególności nie wiadomo na jaki okres została zawarta umowa, jaki jest tryb i warunki dokonywania zmian umowy oraz warunki jej rozwiązania, wszelkie opłaty w momencie rozwiązania umowy i zgodność z obowiązującymi normami o charakterze bezwzględnie obowiązującym). W tych warunkach twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym i Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie dowodów zgłoszonych przez powoda.

Powód przedłożył jedynie umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartą w dniu 19 maja 2016r., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Z uzasadnienia pozwu i zawartych w pozwie wniosków dowodowych wynika, iż potwierdzeniem zobowiązania pozwanego (w tym zarówno co do jego powstania, istnienia i wysokości - w tym wysokości wierzytelności głównej i odsetek) jest sporządzony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Powód nie przedłożył natomiast umowy, na podstawie której powstać miało zobowiązanie. Powołał się jedynie na umowę cesji wierzytelności.

Umowa cesji wierzytelności zawarta pomiędzy powodem a cedentem nie kreuje zobowiązania pozwanego i nie może zastąpić dowodowo umowy będącej źródłem zobowiązania. Z kolei wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma waloru dokumentu urzędowego, co potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. P 1/10. Konsekwencją wydanego wyroku była zmiana art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych polegająca na dodaniu do dotychczasowej treści ustępu 2., który stanowi, iż „moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym” (ustawa z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi wyłącznie dowód tego, iż osoba która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie (vide: wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015r., sygn. akt I ACa 824/14, Legalis 1213577). Zgodzić się należy z poglądem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w wyroku z dnia 28 grudnia 2016r., sygn. akt I ACa590/16, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Powód przedłożył także wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z dnia 19 maja 2016 roku, który w istocie stanowi wydruk komputerowy z dokumentu i jednocześnie nie stanowi dokumentu prywatnego z rozumieniu art. 245 k.p.c., ponieważ nie jest podpisany przez obie strony umowy. Nie został on też - jak cała umowa cesji – poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika powoda będącego radą prawnym, a jedynie

opatrzone parafką i pieczęcią. Nadto jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone w treści w nim podanej.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie własnych twierdzeń. Wobec powyższego strona powodowa nie udowodniła faktu nabycia wierzytelności w drodze przelewu wierzytelności określonej pozwem i zgodnie z art. 6 k.c. powództwo należało oddalić.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dnia 29 maja 2017 r.